

PLANTE OCROTITE ÎN PARCUL NAȚIONAL REȚEZAT ȘI ALTE MASIVE DIN CARPAȚII ROMĂNEȘTI

Daphne cneorum L., Daphne blagayana Freyer, Daphne laureola L.

VIORICA LUPȘA

În cadrul acțiunilor întreprinse de Uniunea Internațională pentru Conservarea Naturii și a Resurselor sale, o deosebită atenție se acordă măsurilor luate pe plan național în vederea conservării elementelor floristice. Dintre acțiunile care permit adoptarea unor măsuri concrete și eficiente în acest scop, o importanță fundamentală revine procedeele de cartografiere a florei. Astfel se explică interesul tot mai mare al diverselor instituții de ocrotire a naturii, pentru cartarea anumitor specii vegetale.

Cerințele actuale ale ocrotirii naturii în țara noastră, impun necesitatea cartării urgente a endemismelor, relictelor și speciilor rare în vederea adoptării unor măsuri eficiente privind ocrotirea acestora. Cunoașterea distribuției speciilor rare sau în curs de dispariție de pe cuprinsul țării noastre, reprezintă condiția esențială și indispensabilă în vederea adoptării unor măsuri corespunzătoare pentru protecția și conservarea lor. În acest scop, am efectuat studiul răspîndirii și a condițiilor ecologice a speciilor de *Daphne* ocrotite în țara noastră: *Daphne cneorum* L., *Daphne blagayana* Freyer și *Daphne laureola* L., declarate „monumente ale naturii” cu semnificații fitogeografice deosebite, fapt ce impune asigurarea menținerii lor prin crearea condițiilor de ocrotire.

Pentru indicarea localităților în care au fost identificate aceste specii, am recurs la sistemul rețelei U.T.M. (Universal Transverse Mercator Grid) adoptat de Comitetul de cartare al florei Europei. Rețeaua de referință cu patrate de 100x100 km a fost împărțită în continuare în patrate de 10x10 km utilizîndu-se astfel caroiajul efectuat de A. Z. Lehrer (1972). Pentru marcarea patratelor de 100x100 km prin nomenclatura binară, am evitat încărcarea hărții limitîndu-ne la indicarea majusculilor în exteriorul hărții. În acest fel, harta apare sub forma unui tabel cu dublă intrare a cărei coloane sînt indicate prin majusculile de la baza hărții, iar liniile prin majusculile celor două laturi paralele. Subliniem că, în cazul liniilor majusculile se citesc de la stînga spre dreapta pînă la linia de racordare și de la dreapta spre stînga dincolo de linia de racordare (FQ, FR, FS,...; LL, LM, LN). La rîndul lor, patratele de 10x10 km se citesc în mod consecutiv pe coloane începînd de la bază în sus (00,...09; 90...99).

Daphne cneorum L. Sp. pl. ed. I (1753) 356; Flora R.P.R. IV (1956) 155, — cunoscută sub denumirea de „tulichină”, este element fito-geo-

grafe central-europene, cu răspîndirea generală în Albania, Austria, Bulgaria, Cehoslovacia, Franța, Germania, Elveția, Italia, Iugoslavia, Spania, România, Ungaria, Polonia, U.R.S.S. Limita vestică a arealului său este în nord-vestul Spaniei, spre sud se extinde pînă în centrul Italiei și în Bulgaria, iar spre est apare izolat pînă în Ucraina centrală (Flora Europaea, II, 1968, 258). Aici, la limita estică a arealului său de răspîndire, a fost descrisă de K o z o — P o l y a n s k i ca subspecie endemică, *Daphne Julia*. O altă subspecie endemică a fost descrisă din R.S. Cehoslovacă sub denumirea de *Daphne arbuscula* Celak. (W. Gayewski, Elem. Fl. Polsk. Podola, pl. Polonica, V, 1937).

În pădurile central-europene și în regiunea Alpilor nordici, *Daphne cneorum* L. se întâlnește în etajul montan în timp ce în Alpii sudici specia urcă pînă în etajul alpin. Astfel din Bosnia este cunoscută numai din zona alpină (G. Hegi, III. Fl. Mitt.-Eur. V/2, 1926, 716).

Este o specie calcicolă, termofilă, optimul său ecologic fiind oferit de stațiunile uscate, calcaroase. În țara noastră *Daphne cneorum* L. vegetează în condiții staționale variate, într-o largă amplitudine altitudinală, din etajul colinar pînă în cel alpin. Astfel de exemplu o găsim la aproximativ 480 m s.m. în apropiere de Cluj-Napoca la Apahida pe Dealul Ciuha, între Pata și Dezmîr, apoi la Stana, Nadăș, Izvorul Crișului (jud. Cluj) tot în etajul colinar, dar în același timp vegetează optim pe substrat calcaros și pante însoțite în locuri adăpostite la altitudini cuprinse între 1 700—2 000 m s.m. în Munții Retezat pe Albele, Stănu-leși, Piule, Piatra Jorgovanului și Masivul Piatra Craiului.

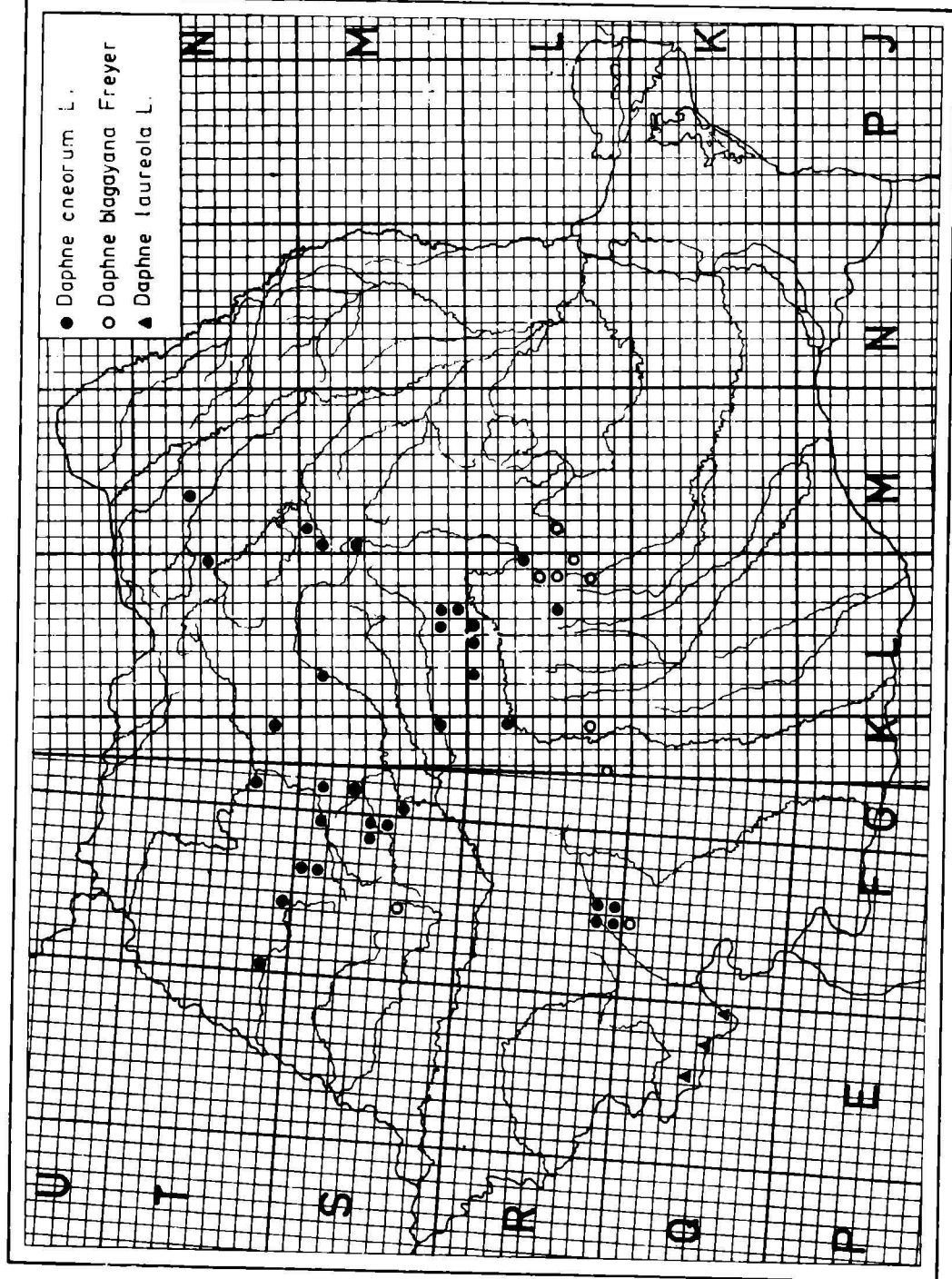
Sub aspectul fitocenologic, este indicată ca specie caracteristică ordinului *Festucetalia valesiacae* (R. Soó, Syn. Syst.-Geobot. Fl. Veg. hung. II, 1966, 378). În țara noastră se integrează cenotic în componența seslerietelor. Astfel în Munții Apuseni la Scărișoara-Belioara apare în *Seslerietum rigidae praebiharicum* (Șt. Csűrös, Studia Univ. Cluj, III, 2, 1958, 112), la Cheile Rîmețului în *Seslerietum rigidae transsilvanicum* (Șt. Șuteu, Contrib. bot. Cluj, 1968, 244, 253), în Munții Retezat pe Albele și Piule vegetează în *Seslerietum rigidae retezaticum* la 1 900 m s.m. (Șt. Csűrös, M. Kaptalan, S. Pap, St. și cerc. biol. Cluj, VII, 1-4, 1956, 33), în Munții Mehedinți pe Oslea în *Seslerietum rigidae* (Ana Popova-Cucu, Cristina Șanta, St. și cerc. geol. geofiz. geogr. ser. geogr. XV, 1968, nr. 1, 42) iar pe Piatra Borosțenilor în *Seslerietum haynaldianae sempervirentis* (C. Maloș, An. Univ. Craiova, Biol.-St. Agr. III, 1971, 44).

Daphne cneorum L. este semnalată pentru prima dată în flora țării noastre de către J. C. G. B a u m g a r t e n (Enum. Stirp. Transs. 1816, 335) în cîteva localități situate în sud-estul Transilvaniei (Dirjiu, Mujna, Merghindeal, Lovnic, Jibert, Archita).

Răspîndirea speciei în țara noastră am stabilit-o pe baza informațiilor bibliografice, prin consultarea unor herbare din țară, precum și prin cercetări pe teren. (Fig. 1).

---

*) HUC : Herbarul Universității Cluj-Napoca ; HIAC : Herbarul Institutului Agron. Cluj ; HCCBC : Herb. C.C.B. Cluj-Napoca ; HIBB : Herb. Institutului de Biologie București ; HICSB : Herb. Inst. de cercetări silvice București ; HMINS : Herb. Muzeului de Ist. Naturală Sibiu ; HUCr : Herbarul Universității din Craiova.

Enumerarea localităților: FR 40 : Munții Mehedinți, pe Oslea (Ana Popova-Cucu, Cristina Șanta, St. și cerc. geol. geofiz., geogr. ser. geogr. XV, 1, 1968, 42) ; FR 50 : Piatra Boroslenilor (C. Maloș, An. Univ. Craiova, Biol.-St. Agr. III, 1971, 44) ; FR 41 : Munții Retezat Stănuleți (!), Albele, Piatra Jorgovanului; FR 51 : Piule (St. Csűrös, I. Gergely, S. Pap, Contrib. Bot. Cluj, 1962, 139) ; FS 94 : Munții Trascăului pe Bedeleu (I. Resmeriță, Contrib. bot. Cluj, 1958, 175) ; FS 95 : Com. Ocoliș, pe Virful Pinet (HUC, Viorica Hodișan, 1970 ; FS 85 : Muntele „Scărița” la Belioara, la 1300 m s.m. (FRE 457 b), (HUC, Al. Borza, 1921), Scărișoara-Belioara, pe Șesul Craiului, pe Colțul Negru, pe Scărițe, între Stean și Colțul Rotund, pe Zăpode, (St. Csűrös, Studia Univ. Cluj, III, 7, 2, 1958, 112) ; FS 98 : Cluj (M. Fuss, Fl. Transs. exc., 1866, 564), în pădurea Făget (HIAC, I. Butujas, 1908), (E.I. Nyárády, Kv. fl. 1941—1944, 379), Cluj-Florești (HUC, V. Borbás, 1903), Dealul Sînpaul (HUC, E.I. Nyárády, 1925) ; FS 68 : Izvorul Crișului (HUC, R.SOO, 1943 ; HIAC, A. Szabó, 1971) ; FS 69 : Nadăș (I. Resmeriță, Contrib. bot. Cluj, 1958, 175), Stana lângă gară (HUC, Tr. Tretiu, 1950), Stana în pădurea Silaș (HUC, C. Vaczy, 1955) ; FT 40 : Ciucea (HUC, A. Richter, 1901), (Fl. R.P.R., IV, 1956, 156) ; FT 01 : Lorău, Ponoară, Remeți (jud. Bihor), (Fl. R.P.R., IV, 1956, 156) ; GS 03 : Munții Apuseni în Cheile Rimetului pe masivul Fundoi (Șt. Șuteu, Studia Univ. Cluj, 2, 1968, 17) ; GS 16 : Cheile Turzii (FRE 457 b), (Al. Borza, C. Gürtler, Guide six. exc. int. Roumanie, 1931, Cluj, 234), (E.I. Nyárády, En. pl. Cheia Turzii, 1939, 175) ; GS 18 : Apahida pe Dl. Ciuha (Fl. R.P.R. IV, 1956, 156), între Pata și Dezmir (HUC, Gh. Bujoreanu, 1923), (Fl. R.P.R., IV, 1956, 156) ; GT 12 : Maia, lângă Dej (Fl. R.P.R., IV, 1956, 156), KL 97 : Roșia, lângă Sibiu (M. Fuss, Fl. Transs. exc., 1866, 564), (HUC, HIBB, A. Klein, 1905) ; KM 91 : Mediaș (L. Simonkai, En. fl. Transs. 1887, 476) ; KN 91 : Lechința, pe dealul Știolna (HIAC, A. Szabó, 1969) ; LL 64 : Munții Piatra Craiului (I. Römer, Verh. SVN, LXI, 1, 1911, 13), Piatra Craiului Mare, la extremitatea nordică a Crestei deasupra Curmăturii (HICSB, Al. Beldie, 1948), (Al. Beldie, Bul. St. secț. biol. agr. geol. geogr., IV, 4, 1952, 1001) ; LL 96 : Brașov, la Hărman (Fl. R.P.R., IV, 1956, 156) ; LL 59 : Jibert, Beia (J.C.G. Baumgarten, Enum. Stirp. Transs., 1816, 335) ; (HUC, J. Römer, 1905) ; LL 29 : Merghindeal lângă Agnita (I.C.G. Baumg. Enum Stirp. Transs., 1816, 335) ; LL 49 : Lovnic (J.C.G. Baumg., En. Stirp. Transs., 1816, 335) ; LM 60 : Drăușeni (HMINS-H. Fuss, M. Fuss) ; LM 61 : Dirjui, Mujna (J.C.G. Baumgarten En. Stirp. Transs., 1816, 335) ; LM 51 : Archita (J.C.G. Baumgarten, Enum. Stirp. Transs., 1816, 335) ; LM 28 : Reghin (Fl. R.P.R.), IV, 1956, 156), (HUC, A. Richter, 1902) ; LN 95 : M. Rarău, în pădurea Slătioara pîrîul lui Ioan, pe stîncile de la Lătoace (Fl. R.P.R., IV, 1956, 156), (HICSB, I. Morariu, 1952) ; MM 06 : Sindomic (M. Fuss, Fl. Transs. exc. 1866, 564) ; MM 08 : Suhardul Mic, deasupra Lacului Roșu (HUC, R. Soó, 1941, 1942) ; MM 19 : Cheile Bicazului Ardelenes (HIBB, G.P. Grințescu, 1954) ; MN 36 : Horodniceni la Cetate (HUC, Procopianu-Procopovici, 1891 ; Fl. R.P.R., IV, 1956, 156).

Daphne blagayana Freyer in Fl. XXI, I, 1 (1838), 176 ; Fl. R.P.R.. IV, 1956, 154) — *D. alpina* Auct. rom. et hung. non L. — *D. lerchenfeldiana* Schur Enum. Pl. Transs. (1866), 588, cunoscută sub denumirea de „iederă albă” sau „liliac alb de munte”, este o specie rară în flora

țării noastre, de o deosebită importanță fitogeografică, ocrotită de lege ca „monument al naturii“.

După referirile lui G. Hegi (Illustr. Fl. Mitt.-Eur., V/2, 1926, 722), *Daphne blagayana* Freyer a fost cunoscută mai întâi din Elveția. În 1859 a fost identificată de Pantic în Serbia, în 1875 este semnalată în Macedonia, iar în 1886 Seunik o colectează din Bosnia. Din Transilvania însă, specia a fost recoltată de Lerchenfeld încă în 1780, apoi identificată pentru a doua oară de J. C. G. Baumgarten, în 1815, dar este considerată de ambii drept *Daphne alpina*. În 1866 F. Schur remarcă diferența specifică față de *Daphne alpina* și descrie specia din Transilvania sub denumirea de *Daphne lerchenfeldiana* Schur. În 1884, L. Derganc, iar în 1886, L. Simonkai confirmă identitatea dintre *Daphne lerchenfeldiana* Schur și *D. blagayana* Freyer.

Daphne blagayana Freyer este un element alpin-carpato-balcanic, cu răspîndire generală în Albania, Bulgaria, Grecia, Iugoslavia, România (Fl. Europaea, II, 1968, 258). Această interesantă specie est-alpin ilirică, își are stațiunile răsăritene dispersate pînă în Carpații noștri meridionali și pe Stara Planina din Bulgaria, la limita estică a arealului său de răspîndire. După P. Fukarek (Rev. roum. biol. ser. bot. XIV, 1, 1969, 35), în cadrul speciei s-ar găsi două subspecii și anume: ssp. *lerchenfeldiana* (Schur) în Carpații românești și ssp. *kelerieri* (Stoj. et Ștef.), pe Stara Planina, în Bulgaria. Centrul său de răspîndire se consideră în Iugoslavia (Bosnia, Serbia și Montenegro), unde apare foarte frecvent, ca specie însoțitoare a populațiilor de *Pinus nigra*, sau în pădurile de stejar și fag ce se instalează în aceste ținuturi după tăierea pinului. După ipoteza lui C. V. Keisler (citat de G. Hegi: Ill Fl. Mitt.-Eur. V/2, 1926, 722), *Daphne blagayana* și-ar avea originea într-o formă din Balcani, care la rîndul ei ar proveni dintr-un grup emigrat din Asia Mică, care în perioade calde ar fi prezentat un areal continuu. Mai tîrziu, în perioadele reci, acest areal ar fi fost împins înspre sud și s-a fragmentat la limita sa nordică.

Specie termofilă cantonată exclusiv în etajul montan și subalpin, existența sa este condiționată de substrat calcaros. Sub aspect ecologic, specia vegetează în condiții optime pe pîvmîșuri și grohotișuri calcaroase, pe versanți însoriți în locuri adăpostite, care au favorizat menținerea unor elemente termofile rare, ca *Daphne blagayana*, *Syringa vulgaris*, *Cythisanthus radiatus* etc. În țara noastră, amplitudinea altitudinală oscilează între 900 m s.m. (ex. la Comarnice, în masivul calcaros Buila, din Munții Căpăținii) și 1890 m s.m. în același masiv, pe Vîrful Vioreanu.

Daphne blagayana Freyer vegetează în condiții cenologice variate. Astfel, pe Piatra Cloșanilor se găsește în tufișurile de *Sorbus borbasi*, *Syringa vulgaris* și *Cythisanthus radiatus* (C. Maloș, An. Univ. Craiova, Biol.-St. Agr. III, I, 1969, 32), pe culmea Pietrei Cloșanilor, la 1100—1350 m s.m., se integrează cenotic — ca specie diferențială — în *Syringo-Genistetum radiatae*, asociație formată la limita nordică a arealului celor două codominante *Syringa vulgaris* și *Genista radiata* (*Cythisanthus radiatus*), (St. și cerc. biol. ser. bot. Buc., 24, 3, 1973, 185), sau se întâlnește frecvent în rariștile pădurilor de fag de pe Piatra Mare și Piatra Mică a Cloșanilor (Lucr. Grăd. Bot. Buc., 1972—1973, 457). În Munții Cozia, deasupra Mănăstirii Stinișoara, sub Vîrful Bulzu,

vegetația pe polițe calcarose, iar peste 1 500 m s.m., se integrează în pușiștile compacte de *Iris ruthenica* (E. I. Nyárády, Bul. St. sect. șt. biol. agr. geol. geogr., Acad. R.P.R., VII, 2, 1955, 216). Din masivul calcuros Buila, este citată în *Piceeto-Fagetum carpaticum* la Cracul Stogului (M. Păun, Gh. Popescu, An. Univ. Craiova, Biol.-St. Agr. III, 1971, 27).

Semnalată pentru prima dată în țara noastră de către L e r c h e n f e l d, în 1780, din Bucegi (Schur Herb. Transs.), apoi identificată de J. C. G. B a u m g a r t e n, tot în Bucegi, precum și pe Piatra Mare și Postăvaru (Enum. Stirp. Transs. 1816, 334), este eronat descrisă ca *Daphne alpina*. În 1866, F. S c h u r remarcă diferența specifică dintre *Daphne alpina* și specia colectată încă în 1780, de către L e r c h e n f e l d și o descrie pe aceasta sub denumirea de *Daphne lerchenfeldiana* Schur. Identitatea dintre *Daphne blagayana* și *Daphne lerchenfeldiana* a fost confirmată mai târziu, de către L. D e r g a n c (1884), și L. S i m o n k a i (1886).

În țara noastră, la limita estică a arealului său de răspîndire, *Daphne blagayana* Freyer apare izolat, în câteva localități dispersate în Carpații Meridionali, în stațiuni cu microclimat favorabil menținerii elementelor termofile (substrat calcaros, versanți însoriți, locuri adăpostite).

Distribuția speciei pe cuprinsul țării noastre am stabilit-o prin consultarea bibliografiei de specialitate, a materialelor existente în colecțiile herbarelor menționate și prin cercetări pe teren. În urma investigațiilor efectuate, specia a fost identificată în următoarele localități din Carpații românești : FQ 49 : Munții Mehedinți, pe Piatra Cloșanilor (Al. Buia, Ocrotirea Naturii, 4, 1959, 25), Piatra Cloșanilor, la 1 200—1 427 m s.m. (HUC, E. I. Nyárády, 1928) ; FS 43 : Munții Bihorului, la Vidra (FRE 266), (L. Simonkai, En. fl. Transs., 1887, 476) ; KL 92 : Munții Cozia (D. Grecescu, Consp. Fl. Rom., 1898, 513), (HICSB, C. C. Georgescu, 1936, 1946), (HIBB, HUC, E. I. Nyárády, 1950) ; KL 61 : Munții Căpățîinii, pe Masivul Buila, între comuna Gurguiata și Mt. Stoguşoru (Al. Buia, M. Păun, St. și cer. biol., Cluj, VII, 1—4, 1956, 85), pe Vinturarița, în Valea Cheia, pe stîncile Clăia Strimbă (HICSB, I. Lupe, 1942), (HUC, M. Ciurchea, 1961), Cracul Stogului și la Comarnice (M. Păun, Gh. Popescu, An. Univ. Craiova, Biol.-St. Agr. III, 1971, 27), în Masivul Sturii-Olănești (HIBB, G. P. Grințescu, 1915), pe Vîrful Vioreanu, la 1890 m s.m. (Al. Buia, M. Păun, St. și cerc. biol. Cluj, VII, 1—4, 1956, 85) ; LL 82 : Munții Bucegi (J. C. G. Baumgarten, Enum. Stirp. Transs., 1816, 334, sub *D. alpina*), pe stîncile „Sf. Ana”, deasupra Sinaiei, la 1130 m s.m. (D. Grecescu, Consp. Fl. Rom., 1898, 513), Creasta Mălăești (Padina Crucii), „Al. Beldie, Fl. veg. M. Bucegi, 1967, 159), pe Furnica (I. Prodan, Magy. Bot. Lap. V., 1906, 301), izolat pe Muntele Bucşoiu (HIBB, G. P. Grințescu, 1920) ; LL 84, 85 : Postăvaru (J. C. G. Baumgarten, Enum. Stirp. Transs., 1816, 334, sub *D. alpina*), (I. Römer, Fl. des Schulers, 1905, 174), (HIBB, C. Zahariadi, 1941) ; LL 93 : Piatra Mare (J.C.G. Baumgarten, Enum. Stirp. Transs., 1816, 334, sub *D. alpina*), (HIBB, G. Negrean, 1958) ; ML 14 : Munții Ciucaș (K. Ungar, Fl. Siebenb., 1925, 321), (HUCr, I. Morariu, 1961).

Daphne laureola L. Sp. pl. ed. I (1753) 357 ; Fl. R.P.R., IV, 1956, 153, este element fitogeografic atlanto-mediteranian (montan), cu răs-

pindire generală în Europa centrală, sudică și vestică, Africa de nord și insulele Azore. Arealul său se extinde începînd din Portugalia și Spania spre vest, atinge limita nordică în Scoția, spre est apare izolat în Belgia, apoi în Germania de vest și sud, mai frecvent în țările alpine — Austria, Italia, Iugoslavia, și sporadic apare în Ungaria și România (G. Hegi, Ill. Fl. Mitt. Eur. V/2, 1926, 706).

Este o specie termofilă cu preferințe oceanice, care vegetează preponderent în pădurile de foioase din Europa centrală; în Spania apare izolat și în păduri de conifere. În Munții Centrali din Corsica, *Daphne laureola* L. a fost întîlnită la altitudinea de 900 m s.m. într-o pădure de *Pinus maritima*, iar la 1080 m s.m., în fâgete tipice, alături de alte specii comune fâgetelor noastre (Al. Borza, Bul. Grăd. Bot. Cluj, XIX, 1—2, 1939, 70).

Ecologic, preferă stațiunile cu substrat calcaros. Vegetează în condiții optime pe soluri de pădure reavăne, afinate, bogate în materii nutritive, slab humice.

Specie caracteristică ordinului *Fagetalia*, sub aspect fitocenologic, apare în fâgete, stejărișe, cărpinete și păduri carstice. Este foarte răspîndită în pădurile de fag din Iliria, în special pe soluri dolomitice, spre est apare sporadic, în cîteva localități din vestul Bulgariei și la noi în sudul Banatului, în fâgetele din apropierea Dunării. Presupunem că specia a iradiat în țara noastră pe parcursul perioadei atlantice, odată cu valul de migrație al fâgetelor ilirice în nordul Dunării. La noi vegetează în ceretele și fâgetele de la Cozla, instalate pe soluri formate pe calcare, pe Valea Mraconiei, în *Phyllitidi-Fagetum* Vida (59)63, ca specie diferențială în fâgetele situate la 55 m s.m.

Daphne laureola L. este semnalată pentru prima dată în flora țării noastre la Moldova Nouă, pe Dealul Milan (L. Fekete, O. Blatny, Verbr. Bäume u. Sträucher, 1913, 155).

Enumerarea localităților: EQ 55 : Moldova Nouă (FRE 3064), (IHUC, HIBB, N. Boșcaiu, E. Țopa, 1948), la nord-est de Moldova Nouă, în rezervația Valea Mare (S. Grigore, I. Coste, Ocrotirea Naturii, 18, 2, 1974, 159—166); EQ 74 Valea Sirinei, la Cozla (HICSB, L. Soltyski, 1941), (V. Cicirlan, N. Doniță, Gh. Turcu, St. și cerc. biol. ser. bot., Buc., 21, 3, 1969, 207); EQ 93 : Valea Mraconia (HCCBC, Gh. Coldea, 1967), (Gh. Coldea, N. Boșcaiu, V. Lupșa, E. Plămadă, I. Resmeriță, St. și cerc. biol. ser. bot., 22, 6, Buc., 1970, 467), (Dihoru Gh., Andrei M., I. Cristureanu, Lucr. Grăd. Bot. Buc., 1970—1971. București, 1972).

GESCHÜTZTE PFLANZEN DES NATIONALPARKS RETEZAT
UND ANDERER MASSIVE DER RUMÄNISCHEN KARPATEN
Daphne cneorum L., *Daphne blagayana* Freyer, *Daphne laureola* L.

Zusammenfassung

Die Arbeit behandelt die Verbreitung und ökologischen Bedingungen der in Rumänien geschützten *Daphne* — Arten (*Daphne cneorum* L. *Daphne blagayana* Freyer, *Daphne laureola* L.), Seltenheiten von besonderer phytogeographischer Bedeutung, was Sicherung ihrer Erhaltung durch die Erfassung von Beschützungsmassnahmen fordert. Die Kenntniss ihrer Verbreitung innerhalb unseres Landes stellt eine grundlegende Bedingung hinsichtlich ihrer Beschützung dar. Ihre Verbreitung wurde an Hand der Literaturangaben und Terrainforschungen gesgelegt. Zur Aufzeichnung der Fundorte, wurde das „Universal Mercator Grid“ — System verwendet, welches vom Komitee der Florakartierung Europas adoptiert wurde.